

1

Struiken. Brandnetels. Klimop. Het hekwerk is overwoekerd met elk denkbaar onkruid en er wappert ergens nog een stuk rood-wit afzetlint in het septemberwindje. Wanhopig kijk ik om me heen. De ingang moet hier toch ergens zijn? Ik zie alleen maar groen, waar ik ook kijk. Ineens verschijnt uit het niets aan de zijkant een kleine vrouw met een vriendelijk gezicht en roodgeverfd krullend haar. Een jaar of vijftig zal ze wel zijn, maar ze komt energiek over als ze op me af komt.

‘Nicole?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Ik ben Jolanda,’ zegt ze enthousiast. ‘Ik had gehoord dat je vandaag zou komen en ik zag je net zo verloren om je heen kijken dat ik dacht, ik ga haar maar eens redden. Als je hier de weg niet weet kan het nogal een doolhof zijn.’

Terwijl ze voor me uit stapt kijk ik om me heen. *Als je hier de weg niet weet?* Zelfs als je de weg wel weet zul je nog verdwalen in het metershoge onkruid. Net als ik met een vies gezicht naar de brandnetels kijk, draait Jolanda zich om. Ze volgt mijn blik en wuift direct met haar hand. ‘Dat is gewoon wat achterstallig onderhoud. Kan een goede hovenier in een weekje in orde maken. Maak je niet druk.’ Ik trek mijn wenkbrauw op als we van het onkruid overgaan op een zandpad.

‘Bezoekers, moeten die ook via...’ vraag ik aarzelend.

Jolanda loopt stevig door en grinnikt. ‘Natuurlijk niet. Dit is de personeelsingang, maar eigenlijk gebruikt niemand die. Iedereen komt door de hoofdingang naar binnen. Maar deze is dichter bij de brasserie.’

Een maand geleden, in dat benauwde kantoor van de notaris, was iedereen opgelucht toen de notaris vertelde dat tante Thea Down Under niet aan een van haar kinderen had nagelaten. Iedereen dacht dat het verkocht zou worden en dat ze het geld zouden verdelen, maar mijn tante had blijkbaar andere plannen. Hoewel zij en ik geen uitzonderlijk goede band hadden, bleek ze mij het park en alles wat daarbij hoort te hebben nagelaten. Tot dat moment was het alleen maar iets waarover ik had gehoord op verjaardagen wanneer mijn moeder haar schoonzus een beetje belachelijk maakte met haar liefde voor Australië. Mijn tante was een buitenbeentje, een soort zwart schaap in onze familie. Eigenlijk net als ik. Net als zij doe ik ook waar ik zin in heb, zonder me iets van anderen aan te trekken, en ik denk dat dat de reden is waarom ze het park aan mij heeft nagelaten. Het ligt op nog geen tien kilometer van mijn huis, en toch ben ik er nog nooit geweest. Eerlijk gezegd dacht ik altijd dat het een speeltuin was, maar inmiddels is me duidelijk geworden dat het tussen een speeltuin en een pretpark in zit. Een grote speeltuin, of een klein pretpark. Iets waar geen etiket op te plakken valt, zoals je ook geen etiket op mijn tante kon plakken.

‘Dus, ik vraag het maar meteen: wat zijn eigenlijk je plannen?’

Ik bots met een klap tegen Jolanda op, die net voor een poort stil blijft staan met haar gezicht naar mij toe.

‘Mijn plannen?’ stamel ik.

‘Ja, je weet wel. Met het park. Met de brasserie. Het personeel. De dieren.’

Het duizelt me. Natuurlijk weet ik dat het park dieren heeft. En personeel. En een brasserie. Maar als ik eerlijk ben, heb ik over

geen van die dingen nagedacht. Mijn eerste ingeving was dat ik het toch zou verkopen omdat ik helemaal geen verstand heb van pretparken.

‘Je tante was een lieve vrouw, maar ze had het zakelijk inzicht van een walnoot,’ zegt Jolanda. Meteen slaat ze geschrokken haar hand voor haar mond. ‘Het spijt me, dat had ik niet mogen zeggen. O jee, ik zeg altijd wat ik denk en...’

Ik wuif het weg. Jolanda is nogal een vlotte prater, heb ik al gemerkt in die paar minuten dat ik haar nu ken.

‘Maakt niet uit, hoor. Als ik eerlijk ben: ik had mijn tante al een eeuwigheid niet gesproken. Ik weet niet precies waarom ze alles aan mij heeft nagelaten en niet aan haar kinderen.’ Misschien omdat haar kinderen een stel geldwolven zijn, die er niet blij mee waren toen ze hoorden dat ze geen geld van het park zouden krijgen, maar dat kan ik niet hardop zeggen tegen iemand die ik pas een paar minuten ken. Jolanda doet de poort open en stapt erdoorheen. Dan zet ze een stap opzij zodat ik erdoor kan lopen en zij hem weer achter mij dicht kan doen. Hij valt met een luide klap in het slot.

‘Gecondoleerd nog,’ mompelt ze.

Op een of andere manier voelt het alsof ik degene ben die dat tegen haar moet zeggen, want zij kende tante Thea waarschijnlijk beter dan ik. We lopen een bocht om en voor ons doemt de achterkant van een witgepleisterd gebouwtje op.

‘Dat is de brasserie,’ wijst Jolanda. ‘Je kunt er geen ingewikkelde dingen bestellen, maar we hebben tosti’s, patat en broodjes frikandel, we verkopen uitsmijters en broodjes en zelfgebakken wafels, soms soep, en in de zomer komt daar nog ijs bij. Ik sta zelf in de keuken, en als het druk is krijg ik hulp van Marc. Die leer je nog wel kennen, hij is het manusje-van-alles hier en was een beetje de rechterhand van Thea. En ik heb Sterre nog rondlopen. Over haar heb je vast ook gehoord.’

Ik laat beschaamd mijn schouders zakken. ‘Ik weet alleen wat ik in de map van de notaris heb gelezen. De eigendomsakte en alle vergunningen, een deel van de financiële administratie en al die andere zakelijke troep. Ik was hier nog nooit geweest. Ik ben meteen gekomen omdat ik het met mijn eigen ogen wilde zien. Ik wilde geen mening vormen gebaseerd op dingen die op internet staan.’

Het park heeft niet eens een website, heb ik ontdekt. Mijn blik schiet van links naar rechts als we voorbij het witte gebouwtje lopen. Dit had ik niet verwacht. Voor me spreidt zich een enorm omheind gebied uit dat doorgaat tot aan een bomenrij, ik kan het einde niet eens zien. Maar waar ik nog veel erger van schrik, is het feit dat ik ook bijna nergens mensen zie. Er loopt in de verte iemand met een kinderwagen en helemaal aan de andere kant zit iemand aan een tafeltje, maar verder zie ik niemand.

‘En de bezoekers die nu binnen zijn? Waar zijn die?’

‘Het loopt nog een kilometer door achter die bomen daar.’ Jolanda negeert mijn vraag vakkundig, en ze wijst in de verte. Dit park is gigantisch. ‘Je tante heeft twintig jaar geleden een stuk grond gekocht, heeft daar wat glijbanen en schommels op gezet en kocht er elk jaar iets bij. Vijftien jaar geleden kocht ze in een keer het hele bosgebied hierachter omdat ze een unieke bed and breakfast wilde beginnen. Dan kocht ze weer een klimkasteel, een schommel of iets anders leuks. Toen het nog heel goed ging heeft ze zelfs een keer een achtbaantje overkocht van een pretpark dat ermee ophield. Ze was er vast nog jaren mee doorgegaan als ze... als ze niet...’ Ineens is ze stil en ik zie hoe ze subtiel langs haar ogen wrijft. Omdat ik haar niet in verlegenheid wil brengen, doe ik alsof ik het niet zie. ‘Nou ja, ik hoop dat je op dezelfde voet verdergaat als je tante, en het personeel overneemt zodat ik over een tijdje met een gerust hart met pensioen kan gaan.’

Ik kijk haar verschrikt aan.

‘O, nog niet, hoor. Pas als alles hier goed draait en je op je plekbent hier en weet hoe alles reilt en zeilt. Ook met Sterre en zo, je weet wel.’

Het zal nog een behoorlijke onderneming voor haar worden om mij hier wegwijs te maken, want ik weet helemaal niets. Ik kijk om me heen en probeer alles in me op te nemen. In de verste hoek van het gebied dat ik kan zien is een afrastering gemaakt en aan de andere kant staat een hoog hek. Er staat iets wat op een tuinhuisje lijkt en er beweegt iets. Het lijkt op een kinderboerderij, maar de dieren die ik denk te zien zijn geen typische boerderijdieren.

‘Zijn dat...’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om het beter te zien. Het lijken wel kangoeroes, wat gezien de naam en het thema van dit park nog niet eens zo gek zou zijn.

Nog voor ik mijn zin kan afmaken knikt Jolanda al. ‘Ja, dat zijn onze wallaby’s. Het zijn er zeven, en ze zijn vernoemd naar de zeven dwergen van Sneeuwwitje.’ Meteen lepelt Jolanda de namen op: ‘Dopey, Happy, Sneezy, Grumpy, Sleepy, Doc en Bashful. Maar die laatste luistert toch nooit, dus noemen we hem Bassie. Wil je even bij ze kijken? Dan loop ik met je mee.’ Ze wacht niet op antwoord maar loopt er meteen met grote passen naartoe. Stomverbaasd loop ik achter haar aan. Mag je die beesten zomaar houden?

‘Het is fijn dat er weer iemand bij is die kan zorgen voor het park. De laatste tijd deden we maar gewoon wat. Marc heeft het hier draaiende gehouden, maar omdat hij natuurlijk niet de eigenaar is, waren er ook dingen die hij niet kon regelen. Hij is niet de baas en mag nergens voor tekenen. Gelukkig ben jij er nu. Er is flink wat achterstallig onderhoud, dingen die normaal elke maand gedaan moeten worden. Er moet gemaaid worden, en er was een probleem met de leidingen van het toilet. Dat is opgelost, hoor, maar het was maar een tijdelijke oplossing. En Marc kan

veel, maar hij is geen loodgieter. En o ja, dat wespennest in het noordelijke deel van het bos, dat moest ook weggehaald worden. En het is tijd voor de inenting van de wallaby's, maar de dierenarts komt natuurlijk niet als hij geen geld krijgt en wij konden hem niet betalen omdat alle rekeningen waren bevroren en...' Pas dan lijkt ze te zien dat ik een beetje overdonderd ben. 'O, het spijt me. Dat kan natuurlijk best nog even wachten.' Ze knipoogt. 'Niet te lang natuurlijk, maar het hoeft niet allemaal vandaag.'

We lopen langs glijbanen, schommels, een pleintje met een wip en een enorm klimkasteel. Een speeltuin zonder kinderen is altijd nogal een triest gezicht, en dit is geen uitzondering. Een van de schommels beweegt zachtjes in de wind en maakt piepende geluiden. Perfect voor een horrorfilm. Minder voor iets wat een succesvol bedrijf zou moeten worden. Gelukkig valt het – zover ik kan oordelen zonder enige ervaring op pretparkgebied – nog best mee. Rubberen tegels op de grond onder bepaalde toestellen die misschien aan vervanging toe zijn, maar zo erg als ik dacht dat het zou zijn, is het niet. Het is precies zoals Jolanda al zei: het is achterstallig onderhoud, maar best makkelijk op te lossen.

Helaas is het optimistische gevoel maar van korte duur. Hoe verder we naar achteren lopen, hoe duidelijker het verval wordt. Een van de toestellen die we ongeveer halverwege tegenkomen, een ronde schijf met in het midden een of ander stuur, is omwikkeld met rood lint. Het ding ziet eruit of het elk moment in elkaar kan zakken. In de verte staat iets wat die achtbaan zou kunnen zijn waar Jolanda het net over had, maar we zijn te ver weg om hem duidelijk te kunnen onderscheiden. Wat ik kan wel zien vanaf hier is dat hij stilstaat.

Als we aankomen bij het dierenverblijf maakt Jolanda klak-kende geluiden met haar tong. Meteen wippen de beestjes haar kant op. Het zijn een soort minikangoeroes.

‘Ze krijgen altijd iets lekkers van me,’ legt Jolanda uit. ‘Dus elke keer als ze me zien denken ze dat er iets te eten is.’ Ze steekt haar lege handen in de lucht. ‘Jammer, jongens, vandaag niet. Maar dit is Nicole, zij is de baas hier vanaf nu.’ Ze kijkt me verontschuldigend aan en haalt haar schouders op. ‘Ik praat altijd tegen ze alsof ze me begrijpen en verstaan. En volgens mij is dat ook gewoon zo. Marc lacht er altijd om. Hij houdt ook van die beestjes, hoor. Hij doet wel stoer, maar mij houdt hij niet voor de gek. Ik doe net of ik het niet zie als hij weer eens mijn keuken uit sluipt met restjes.’

Zo langzamerhand begin ik benieuwd te worden naar die Marc. Jolanda lijkt hem wel leuk te vinden, want elke keer als ze het over hem heeft, zie ik haar mondhoeken omhooggaan. Inmiddels is het de beestjes duidelijk dat er niets te halen valt en druipen ze een voor een af, springend door hun verblijf als een stel stuitballen.

‘Hun verblijf ziet er goed uit,’ zeg ik, om maar iets te zeggen te hebben. Ik heb totaal geen verstand van dit soort dieren, laat staan of hun verblijf goed voor ze is.

‘Ook het werk van Marc. Hij heeft samen met Clint, onze klusman, de hekken neergezet, dat huisje daar gebouwd. Gelukkig was Thea het er wel mee eens dat ze plaats nodig hadden, en hebben ze twee keer zoveel plek in hun verblijf als wettelijk verplicht is.’ Haar stem klinkt trots. Het is te zien dat de diertjes haar na aan het hart liggen.

‘En hoe zit het met kinderen? Nog nooit een kind gebeten?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Gelukkig zijn ze schuw genoeg om niet zomaar bij mensen in de buurt te komen. Er hangen ook overal huisregels waarop staat dat ze niet geaaid of gevoerd mogen worden en dat ze kunnen bijten. Tot nu toe heeft dat eigenlijk altijd goed gewerkt.’ Aan een aantal van de palen hangt een felgeel bordje met een kangoeroe erop en een handje met een groot rood kruis erdoor. Ik knik naar Jolanda. Het lijkt er inderdaad op

dat dit in elk geval goed voor elkaar is.

‘Wil je de rest ook nog zien, of wil je liever eerst kennismaken met je personeel?’

Er kruipt een rilling over mijn rug. Mijn personeel? Theoretisch gezien klopt het wel, het park is van mij en dus het personeel ook, maar toch klinkt het zwaar en als een verantwoordelijkheid die ik helemaal niet wil. Ik ben achtentwintig. Ik wil niet de leiding hebben over iemand die dubbel zo oud is als ik.

‘Doe dat personeel maar eerst dan, dan hebben we dat gehad. Ik ben er best een beetje nerveus voor.’ Als ze allemaal zo spontaan zijn als Jolanda dan zal het wel meevallen, hou ik mezelf voor.

‘Ik heb gehoord dat je al een bedrijf hebt,’ zegt Jolanda terwijl we teruglopen langs een enorme bak met schepjes, emmertjes en allerlei speelgoed waar kleine kinderen in een zandbak zich uren mee kunnen vermaken. ‘Het is niet heel anders, hoor.’

Ik weet niet waar Jolanda haar informatie vandaan heeft, maar vast niet van iemand die zich heel erg in mij verdiept heeft. Mijn bedrijf, een evenementenbureau, komt nou niet bepaald om in het personeel. Om heel eerlijk te zijn heeft het maar één betaald personeelslid. Ikzelf. De rest van mijn team, dat wat mensen zien als mijn personeel, bestaat uit vrijwilligers.

‘Ik heb een evenementenbedrijf,’ zeg ik. ‘Het heet Fantasy-friends, naar mijn lievelingsserie en mijn lievelingsbezigheid. Ik organiseer kinderfeestjes en prinsessendagen en mijn lievelingstijd is het Halloweenseizoen, dan doe ik elk jaar een aantal horrortochten op een verrassende locatie.’

Jolanda rilt. ‘Brr, vreselijk. Dat is toch met zombies en schedels en zo? Ik heb nooit begrepen dat mensen dat leuk vinden. Het had wat mij betreft gewoon in Amerika mogen blijven in plaats van over te waaien naar hier. Monsters en dat soort dingen?’

Die reactie hoor ik niet voor het eerst. Het is ook niet makkelijk uit te leggen wat er zo leuk is aan Halloween of spoken, geesten

en vampiers. Mij is het door het werk van mijn vader met de paplepel ingegoten. Hij werkte met Amerikanen en die vierden elk jaar Halloween in hun wijk, met kinderen die verkleed langs de deur gingen en hun huizen versierden alsof ze nog in Amerika woonden.

‘Doe mij maar liever ijsjes en wallaby’s,’ zegt Jolanda lachend. Dan wordt ze ineens serieus en kijkt om zich heen, alsof ze zeker wil weten dat niemand haar kan horen.

‘Het is onbeschoft om dit meteen al te vragen, maar we maken ons allemaal zorgen over de toekomst van Down Under. De laatste jaren gingen de bezoekersaantallen al duizelingwekkend snel omlaag, en je tante heeft een aantal keren op het punt gestaan om failliet te gaan. Maar dan ging het weer even goed of was er weer een meevaller en als ze dan iets kon laten opknappen, ging ze er weer vol tegenaan.’ Ze kijkt me vragend aan, alsof ik nu al antwoorden heb terwijl ik net de poort door ben gestapt. ‘We zijn maar met z’n achten als je mij, Marc en Sterre meetelt, maar we zijn wel een soort familie.’

‘Ik, eh... ik weet het niet. Hoe het er financieel voorstaat. Ik heb de boeken nog niet goed bekeken.’ Helemaal niet bekeken zelfs. Ze staan in een doos op mijn keukentafel, nog steeds dichtgeplakt.

Jolanda houdt haar hoofd scheef. Haar lippen zijn samengeknepen tot een dunne lijn. Zo’n zure streep, mondhoeven een klein beetje naar beneden. Afkeuring, of in elk geval iets niet al te positiefs. Alsof ze vindt dat ik tijd genoeg heb gehad om alles te weten te komen over een plek die ik eigenlijk niet eens wil hebben.

‘Juist ja,’ zegt ze, een beetje gepikeerd. ‘Laten we doorgaan met de brasserie, het is hoog tijd dat je kennismaakt met Sterre.’

Het pad naar de brasserie loopt lichtjes omhoog en ik maak een mentale notitie dat de stenen waar het pad van gemaakt is

dringend aan vervanging toe zijn. Net als alles wat ik tot nu toe heb gezien. En dan heb ik pas tweehonderd meter park gezien. Het pad zit vol barsten en putjes, en op sommige plekken groeit onkruid uit het midden van een tegel. Ik vraag me af hoeveel verzwikte enkels, gebroken ledematen of geschraapte knieën dit pad al veroorzaakt heeft en loop achter Jolanda aan, die al bij de deur staat te wachten terwijl ik nog zeker twintig meter moet afleggen.

Op het eerste gezicht ziet het gebouwtje er goed onderhouden uit, maar dat zegt natuurlijk niets over de binnenkant. Het heeft een aantal grote ramen, die voorzien zijn van wat vroeger vast rood-wit geblokte gordijntjes waren maar nu roze-geel geblokte gordijntjes zijn. Toen je nog mocht roken in de horeca hebben ze zo te zien flink wat nicotine ingeademd.

Jolanda volgt mijn blik naar het raam. ‘Die hangen hier al sinds Down Under bestaat, zo’n twintig jaar. Ze hadden allang vervangen moeten worden, maar er was altijd wel iets anders waar het geld voor nodig was, en je tante gaf niet zoveel om dit soort dingen. Ze vond veiligheid belangrijker dan schoonheid.’

Shit. Die vrouw heeft haviksogen, want elke keer als ik ergens met een afkeurende blik naar kijk, ziet zij het. Ik plak een neplach op mijn gezicht en loop vastbesloten naar binnen. Ze gaat niets meer aan mij zien.

Binnen ben ik blij verrast. Het is een stuk ruimer dan het vanbuiten lijkt en er staan zes tafeltjes met ieder vier stoelen. Aan een muur hangt een grote landkaart van Australië, aan een andere muur een poster van een koala. Die hangt er zo te zien ook al een tijdje. De hoeken zijn omgekruld en in het midden is hij al een paar keer gescheurd en weer geplakt. Hij zit met punaises vastgeprikt en de witte wolk op de achtergrond is een beetje geel. Op die vieze gordijntjes na ziet alles er echter best netjes uit, en een poster kun je vervangen.

‘Als het druk is hebben we een terras, die tafels en stoelen staan op dit moment in de opslagruimte.’ Ze wijst om zich heen. ‘Daarachter zijn de toiletten. Heren en dames. Geen invaliden.’ Ze draait naar links. ‘Daar is de keuken, en achter de keuken is ook een deur naar buiten. Achter die deur zit de trap naar beneden, daar is een koelcelletje en een kelder. Als het warm is ligt het daar helemaal vol met ijsjes, die verkopen we dan ook het meest. Het kantoor is ook in de kelder. Fijn, en lekker koel in de zomer, maar in de winter is het daar niet te doen, tenzij je een dikke jas en een sjaal draagt. En handschoenen zijn ook geen overbodige luxe. Als Thea afspraken had in de winter, deed ze die niet in dat kantoor maar hierboven, met het excuus dat het licht kapot was. In werkelijkheid was het om te voorkomen dat iemand met z’n kont aan de stoelen vastvroor.’

Ik vind Jolanda leuk. Ze heeft humor, en ik hoor al dat zij degene is naar wie ik goed moet luisteren als ik wil weten hoe het ervoor staat. De stoelen en tafels zien er nog goed uit, zo te zien net geschuurd en in een lichte kleur grijs geschilderd. De muren zijn zo zachtroze dat ze bijna wit zijn. Als ik afga op de staat van alle andere spullen hier, denk ik dat deze kleur niet zo uit een emmer komt, maar dat die muur vroeger rood is geweest, net als de gordijnen. Er staat een vaasje met een stoffige kunstbloem op alle tafels. Die gaan er dus mooi wel uit, maar voor de rest kan het er best mee door.

Ik glimlach. ‘Knus.’ Zie je wel, ik kan het best. ‘En mooi geschilderd.’

Jolanda draait zich in de richting van waar ze net zei dat de keuken was en ze schreeuwt zo onverwacht hard dat ik me half doodschrik.

‘Sterre!’ Als een duveltje uit een doosje duikt een meisje met blond haar op. Het kan niet anders dan dat ze heeft staan wachten tot Jolanda haar riep. Ik zie meteen dat er iets anders is aan dit

meisje. Haar ogen staan anders en er is iets met de vorm van haar hoofd waar ik de vinger niet op kan leggen.

‘Kom maar hoor, je hoeft niet bang te zijn.’ Jolanda steekt haar hand uit. ‘Dit is Nicole,’ zegt ze met zachte stem tegen het meisje, dat me aandachtig opneemt. ‘Nicole is de nieuwe baas hier. Weet je nog dat Thea niet meer leeft? Nicole is haar nichtje. Jullie worden vast dikke vriendinnen.’ Dan richt ze het woord weer tot mij, net als ik zie wat er met Sterre aan de hand is.

‘Sterre heeft het syndroom van Down. Ze is twintig en ze werkt hier al drie jaar. Ze is de beste serveerster en keukenhulp die we ooit hebben gehad.’ Ze knipoogt naar me en wenkt Sterre. Die komt nog een paar stappen dichterbij, eerst de kat uit de boom kijkend. Als ze me een paar keer van boven naar beneden heeft opgenomen, ademt ze langzaam uit door haar neus. Een zucht van berusting.

‘Thea is lief,’ zegt ze alleen maar. Daarna draait ze zich om en loopt naar de keuken. Over haar heb ik zeker weten niets in de map met bijzonderheden zien staan.

‘Misschien moet ik dit uitleggen,’ zegt Jolanda als ze mijn verwarde gezicht ziet. Ik val hier van de ene verbazing in de andere. ‘Drie jaar geleden stonden Sterre en haar moeder hier aan de deur. Ze wonen hier twee straten vandaan en Sterre had een van onze abriposters gezien langs de kant van de weg. Een wanhoopspoging van Marc om nog wat nieuwe klanten naar binnen te trekken. Dówn Under,’ zegt ze, met de nadruk op het eerste woord. ‘En Sterre zag die posters en heeft haar moeder wel twee weken gesmeekt om hierheen te mogen komen. Hoe vaak haar moeder ook zei dat het niets met haar te maken had, Sterre moest en zou hierheen komen. Ze was zo teleurgesteld toen ze erachter kwam dat de naam van het park echt niets met downsyndroom te maken had. Toevallig stond Thea die dag zelf aan de kassa en zag dat ze verdrietig was. Ze vroeg wat er aan de hand was.’

Dat klinkt inderdaad als het beeld dat ik in mijn hoofd heb van mijn tante.

‘Thea snapte ook meteen wat Sterre bedoelde toen ze zei: “Het is hier niet voor mij.” Het was een soort liefde op het eerste gezicht. Thea en Sterre hadden een band die niemand begreep, zelfs haar eigen kinderen waren er jaloers op. Sterres moeder had al snel door dat ze haar dochter best even zonder toezicht hier kon laten toen Thea dat vroeg, en was blij dat ze wat tijd voor zichzelf had. Binnen een halfjaar deed Sterre kleine klusjes voor Thea en mij, en nog eens een halfjaar later werkte ze hier vast. De bezoekers zijn gek op haar, en Sterre is heel sociaal en ook heel slim. Ze houdt ervan dat ze iets nuttigs doet. Ze helpt Marc bijvoorbeeld met het schoonmaken van de hokken van de wallaby’s.’ Ze knip-oogt naar Sterre.

Dan komt er plots een man in overall binnenlopen met een hooivork in zijn hand en wat sprietjes hooi in zijn haar.

‘Jij moet Marc zijn,’ zeg ik, en ik loop op hem af met uitgestoken hand. ‘Ik ben...’

Jolanda begint te lachen. ‘Dat is Marc niet, dit is Clint.’ Ze grinnikt naar hem. ‘Dit is Nicole. Het nichtje van Thea. Je weet wel.’ Ik doe net of ik het niet zo subtiele optrekken van haar wenkbrauwen niet zie. Er is over mij gepraat. Logisch ook wel, maar ik geloof niet dat ik er heel erg goed van af ben gekomen, aan zijn gezicht te zien.

‘Ik ben de nieuwe eigenaresse van Down Under,’ zeg ik en ik schud zijn hand. ‘Ik heb al veel over u gehoord.’ Niet dus. De eerste keer dat ik zijn naam hoorde was toen Jolanda hem net noemde, maar het kan vast geen kwaad om iets aardigs te zeggen tegen de mensen die ik de komende tijd heel erg vaak ga zien.

Clint loopt in de richting van de toiletten en gromt: ‘Als het van haar komt, dan kan het nooit veel goeds zijn.’ Dan loopt hij de deur door. Jolanda roept hem na dat hooivorken bij de deur